

sen) ogsaa særlig belyste den Yttring af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), at mit Forslag gik ud paa „at sætte Forbryderens Villie over den lovgivende Magts.“ Denne Udtalelse af den nævnte ærede Rigsdagsmand er mig ufatteligt; det er mig aldeles ufatteligt, hvorledes han kan sige noget Saadant, naar der er Tale om at vedtage en Lovbestemmelse, hvorved Loven giver Forbryderen en vis Ret, hvorledes han da kan sige, at Forbryderen ved at benytte den Ret, som Loven giver ham, sætter sin Villie over den lovgivende Magts — denne Udtalelse, jeg gjentager det, er mig aldeles uforstaaelig. Endnu et Par Bemærkninger vilde jeg dog gjerne tillade mig, forsaavidt nemlig den ærede Rigsdagsmands Foredrag syn- tes paa en særegen Maade at være hen- viist til mig. Grundtanken for hans Argu- mentation er bleven fremhævet og belyst af min ærede Collega, den ærede Taler (C. Nime- stad), der sidst havde Ordet; men derimod rettede den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) den Be- slydning mod mig, at jeg vilde have indført en guddommelig Retfærdighed, at jeg ikke var tilfreds med den menneskelige Retfærdighed, men gjorde Knav paa den guddommelige. Jeg maa tilstaae, at det ved denne Leilighed er gaaet mig som undertiden ellers, at det er mig vanskeligt — Feilen ligger naturligviis hos mig — at følge den ærede Rigsdagsmand i hans geniale Fremstillinger; mig er det rigtignok forekommet, at netop jeg stillede mig paa det jordiske eller menneskelige Retfærdigheds- Stand- punkt, idet jeg vil, at Afgjørelsen skal have sit Forblivende ved, hvad Retfærdighedens Tjenere her paa Jorden engang havde ud- sagt var det Rette; men at det derimod er den ærede Rigsdagsmand, som har for- vildet sig ind i en Søgen efter en høiere Ret- færdighed, naar han mener, at man i det en- kelte Tilfælde skal forlade det, der engang er udtalt af Domstolene, og søge efter at faae no- get endnu Retfærdigere; men naar han iøvrigt

spøiede til, at hvis jeg ikke vilde bestemme mig til at gaae den Vej, han nu anbefaler, nemlig efter Omstændighederne at sætte en in- tensiv haardere Straf i kortere Tid istedetfor en mere langvarig Straf, som ikke var saa in- tensiv haard, saa vilde jeg svæve i Luften, saa vilde jeg famle, og Retfærdighedens Bægtstaal for mig blive usikker, saa siger jeg — det for- staaer jeg heller ikke; jeg veed ikke, om han har sigtet til min Stilling som Medlem af Rigs- dagen eller til min Stilling udenfor denne Sal. Ganske vist vil jeg, naar jeg her paa Rigsda- gen skal sætte en Straf istedetfor en anden, kunne befinde mig i en Forlegenhed, fordi det altid er vanskeligt at træffe det rette Forhold mellem Straffearterne; men dersom den ærede Rigsdagsmand har sigtet til min Stilling som Dommer, da kan jeg give ham den beroligende Erklæring, at jeg i denne Stilling ikke vil føle nogen Forlegenhed i saa Henseende; thi jeg finder mig rolig som Dommer, naar jeg veed, at jeg staaer paa Lovens Grund, men i det Dieblis, jeg vilde forlade den og selv give mig til efter individuelt Skjøn at sætte den ene Straf istedetfor den anden, vilde jeg visse- lig føle mig samlende og usikker og meget uheldig stillet.

Jeg kommer nu tilbage til den ærede Rigs- dagsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valg- kreds (Liebe); han ytrede, at han for sit Ved- kommende ikke fandt noget Uretfærdigt i den Bestemmelse, som indeholdes i Lovudkastets § 2, men forøvrigt erkjendte han, at der kunde reises Tvivl desangaaende, og han udtalte navnlig, at dersom Spørgsmaalet ikke havde været afgjort tidligere, saa kunde der være nogen Grund til at imødekomme de „Ængstelige“, som nærede Frygt for at gaae ind paa en saadan Bestemmelse. Jeg skal nu gjerne vedkjende mig, at ogsaa jeg hører til de Ængstelige; jeg er ængstelig, naar der er Tale om at træde Ret- færdigheden for nær, og det er det, som jeg frygter, man udsætter sig for at gjøre ved Lov- udkastets § 2.